

Bärhjälp

Min kropp är ett under

Varje morgon när jag vaknar bär den mig

Den bär mig. Upp ur sängen, ner för trappan, genom regnet och hem igen, den bär mig

Genom livets jobbiga stunder, genom gråten, genom skratten, alla klyschor klara som vatten, den bär mig.

Och jag. Jag springer, jag simmar, jag tar det lugnt på soffan. Jag kysser, jag kramar, jag ligger.

Bredvid ett annat under.

Min kropp är ett under.

Men jag undrar, vad det är som gör att detta under är under all kritik, under alla förstoringsglas i världen, när jag kämpar för att få detta under, under, den sista siffran på vågen. Bara lite till.

Min kropp är ett under

Varje morgon när jag vaknar bär den mig

Den bär mig. Som tack för bärhjälpen hatar jag den tillbaka detta under, för jag vill ju komma under, nästa siffra på vågen.

Bara lite till.

Men vad är det som finns kvar av detta under, jag undrar, om jag inte låter det bära mig genom livets jobbiga stunder, genom gråten och genom skratten när jag för en minut glömmer bort alla ideal om hur min kropp ska se ut. Som ett under, men någon annans.

Min kropp är ett under. Och alla förstoringsglas, idealen, alla hälsotips som gör mig galen kan dra åt helvete

För min kropp är mitt under, under mitt beskydd.

Och den andas för att jag ska få leva.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Elise Abrahamsson med Poeter.se id #46247 innehar upphovsrätten